

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - וישב קפו:

ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה מא) העירותי מצפון ויאת ממזרח שמש יקרא בשמי ויבא סגנים כמו חמר וכמו יוצר ירמס טיט. תא חזי, כמה אינו בני נשא טפשיין דלא ידעין ולא מסתכלין למנדע ארחוי קודשא בריה הוא. דהא בלחו ניימין, דלא מתערי שינתא בחוריהון.

ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה מא) העירותי מצפון ויאת ממזרח שמש יקרא בשמי ויבא סגנים כמו חמר וכמו יוצר ירמס טיט. תא חזי, כמה אינו בני נשא טפשיין דלא ידעין ולא מסתכלין למנדע ארחוי קודשא בריה הוא. דהא בלחו ניימין, דלא מתערי שינתא בחוריהון.

בא ראה, הקדוש ברוך הוא עשה את האדם כמו שלמעלה, הכל הוא בהכמה, ואין לה איבר ואיבר באדם שאינו עומד בהכמה עליונה. שהרי בין שנתקן כל הגוף באיבריו פראוי, הקדוש ברוך הוא השתתף (התחזק) עמו והכניס בו נשמה קדושה כדי ללמד את האדם ללכת בדרך התורה ולשמר מצוותיו, כדי שאדם יתתקן פראוי. (ומשום זה) [ובעוד] שיש בו נשמה קדושה, צריך לאדם להגדיל את דמות המלך העליון בעולם, וסוד זה, שהרי אותו הנקר ששופע ויוצא לא פוסקים מימיו לעולמים, ועל זה צריך לאדם שלא יפסיק את הנקר והמקור שלו בעולם הזה. [נה"ר רמז לברית הקדש שהתום בכשרו, שהוא דגמא של אותו הנח"ר הסוד של צדיק שמתחבר עם צד"ק יחד למעלה, משום כך צריך אדם למטה להתחבר עם אשתו בקדשה כדי שיתחזק באותו העולם.] וכל זמן שאדם לא יצליח בעולם הזה [ס"א ועל כן צריך לאדם שלא יפסיק את הנקר והמקור שלו בעולם הזה, ואם לא] הקדוש ברוך הוא עוקר אותו ונוטע אותו בכמה פעמים כמו מקדם.

תא חזי, קודשא בריה הוא עבד ליה לבר נש, בגוונא דלעילא. בלא איהו בהכמתא. דלית לה שויפא ושויפא כבר נש דלא קיימא בהכמתא עלאה. דהא פיון דאתתקן כל גופא בשויפוי בדיקא יאורי, קודשא בריה הוא אשתתף (נ"א אתתקף) בהדיה, ואעיל ביה נשמתא קדישא. בגין לאולפא ליה לבר נש למתד בארחוי דאורייתא ולמטר פקודוי, בגין דיתתקן בר נש בדיקא יאורי. (ס"א ובגין דא בעוד) (ובגין ס"א ובעוד) דאית ביה נשמתא קדישא מבטי ליה לבר נש לאסגאח דיוקנא דמלכא עלאה בעלמא. ורוא דא, דהא ההוא נהר דנגיד ונפיק לא פסקו מימיו לעלמין. ועל דא מבטי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא (גליון נה"ר רמז לקיימא קדישא דהתים בבשריה, דאיהו דוגמא דההוא נה"ר רוא דצדיק דאתחבר בצד"ק כהוא לעילא, בגין כך בעי בר נש לתתא לאתחברא באתתיה בקדושה בגין דאתתקף ביה בההוא עלמא). וכל זמנא דבר נש לא יצליח בהאי עלמא (ס"א ועל דא מבטי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא, ואי לא) קודשא בריה הוא עקר ליה ונטע ליה בכמה זמנין כמלקדמין.

בא ראה מה כתוב, העירותי מצפון ויאת. העירותי - זו ההתעוררות של הזוג של האדם בעולם הזה, שהיא התעוררות מצד הצפון. ויאת - זו היא הנשמה הקדושה שבאה מלמעלה, והקדוש ברוך הוא שולח אותה מלמעלה, באה לעולם הזה ונכנסת לתוך בני אדם, כמו שאמרנו.

תא חזי, מה כתוב, העירותי מצפון ויאת. העירותי, דא אתערותא דזוונא דבר נש בהאי עלמא, דאיהו אתערותא מסטרא דצפון. ויאת, דא היא נשמתא קדישא דאתיא מלעילא, וקודשא בריה הוא משדר לה מלעילא. אתיא בהאי עלמא ועאלת בגו בני נשא בדיקאמין.

ממזרח שמש - זה המקום של אותו הנקר ששופע ויוצא שמשם יוצאת הנשמה ומאירה. ויבא סגנים (כמו חמר) - אלו הם הילות העולם שבאים משום [בתוך] אותה ההתעוררות של הנשמות. כמו חמר - כמו שמתעורר אדם בגוף.

בממזרח שמש, דא אתר דההוא נהר דנגיד ונפיק דמתמן נפקת נשמתא ואתנהירת. ויבא סגנים (כמו חמר) אליו אינו חילין דעלמא דאתין בגין (ס"א בגו) ההוא אתערותא דנשמתין. כמו חמר, בגוונא דאתער בר נש בגופא.

שהרי משום זה הקדוש ברוך הוא עושה זוגים ומפיל נשמות בעולם, ונמצאת חברות למעלה ולמטה, והמקור של הכל הוא [ס"א יהיה] ברוך. ומשום כך הקדוש ברוך הוא עשה את האדם, כדי להשתדל בדרךיו, ולא יפסיק את מקורו ומעינו לעולמים.

דהא בגין דא, קודשא בריה הוא עביד זווגין ואטיל נשמתין בעלמא, וחברותא אשתתב לעילא ותתא ומקורא דכלא הוא (ס"א יהא) ברוך. ובגין כך קודשא בריה הוא עבד ליה לבר נש בגין לאשתדלא בארחוי, ולא יפסיק מקוריה ומבוטעא דיליה לעלמין.

תורה לא

אמרו לה: אית לך בירא מדברא, עילי למתא. איתי פארי, שדא להו. אמר להו: אפשלי לי חבלי דפארי, ואעילה. אמרו לה: ומי איפא דמפשל חבלי מפארי. אמר להו: ומי איפא דמיתי בירא מדברא למתא:

לשון רבנו זכרוננו לברכה

א צדקה היא בחינות הגלגלים, במאמר חכמינו זכרונם לברכה (שבת קנא): כי בגלגל הדבר הזה, גלגל הוא החוזר בעולם. ובשכיל זה יש פה שש ברכות ואחת עשרה ברכות, (כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"ב דף ט:)) הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, והמפיסו בדרךים מתברך באחת עשרה ברכות, כנגד שבועה בוכבי לכת, וכנגד שנים עשר מולות. כי הצדקה מנהיגת כל גלגלי הרקיע, בבחינות (משלי ל): דרך הנשר בשמים. נשר דא רחמי (וזהו יתרו פ:), הינו צדקה (ב"ב י, וזהו נשא קמה). וזה שאמר שמואל (ברכות נה): נהירין לי שבילין דרקיע בשבילין דנהרדעי, הינו בשבילין דנהורי דעה, בחינות צדקה רחמי, ועפר הרחמים עליהו הדעת:

ב ומה שקסר מהברכות, הלא היה צריך להיות שבועה ברכות, ושתים עשרה ברכות. ולפי הגמרא, מהנותן והמפיס אין כאן רק שבועה עשרה ברכות: דע שעפר שלמות הגלגלים, שלמות הצדקה, אינו אלא בשבת. וזה (תענית ה:): שמש בשבת צדקה לעניים, הינו הצדקה אין לה שלמות אור אלא על ידי שבת; על ידי שבת מאירה בשמש, בבחינות (מלאכי ג): שמש צדקה. וזה שמסמיק התנא "יציאות השבת שתים שהן ארבע" וסמיק לה "פשט העני", כי עקר התנוצצות אור הצדקה ושלמותה, אינה אלא בשבת. כי עקר החשיבות הצדקה היא האמונה, בבחינות (בראשית טו): והאמין בה' וכו', ושבת היא אמונה, שאממין בהדוש העולם וביחודו. ואמונה היא מקור הברכות, בבחינות (משלי כח): איש אמונות, רב ברכות, בבחינות (בראשית ב:): ויברך אלקים את יום השביעי, ואין שלמות להברכות, אלא עד שיקבלו ממקור הברכות, בשכיל זה כתיב בהם שש ברכות ואחד עשר, להורות שאין להם שלמות. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (מכות כד): בא דוד והעמידן על אחד עשר, בא ישעיה והעמידן על שש, בא חבקוק והעמידן על אמונה. להורות שאין שלמות להדעת שהוא התורה, ואין שלמות לגלגלים, אלא על ידי אמונה: גם שמה שמצינו גבי גלגלים שעקר הליכתם ממערב למזרח, וגלגל היומי מכריח אותם ממזרח למערב, זה הדבר מצינו גבי צדקה. מזרח, זה בחינות הנותן צדקה. בבחינות (ישעיה מג): ממזרח אביא זרעו, בבחינות (הושע י): זרעו לכם לצדקה, ומערב, זה המקבץ הצדקה, הינו העני, בבחינות: וממערב אקבצו. וזה יותר ממה שפעל הפות עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית (מדרש רות פ"ד). כי עקר התנועה ממערב למזרח, הינו עקר העשיה העני עושה עם בעל הבית:

ג ודע, שאין קיום אמונה אלא על ידי בחינות ברית, בבחינות (תהלים פט): ובריתי נאמנת לו. וזהו שנאמר ברית בשבת, כמו שכתוב (שמות לא): ברית עולם ביני ובין בני ישראל וכו'. וזה (ירמיה לג): אם לא בריתי יומם וגילה חקות שמים וארץ לא שמתני, כי חקות שמים וארץ, הינו הגלגלים, תלויים בברית:

ד ודע, שהיפוסים שיש לאדם בדרךים, היא בסבת גלגלי הרקיע, כי אין לה דבר מלמטה, שאין לו בוכב מלמעלה. יש בוכבים שהם מנדלים מיני עשבים באינהו מקומות שהם מאירים, ויש שהם מחיכים שיהא דרך בני אדם במקומות שהם מאירים, ויש שהם מחיכים שיהיה מדרך, ויש שהם מחיכים שיהא ישוב במקומות שהם מאירים, ולפי ההתנוצצות הכוללים על המקום, בן המקום מתנהג. וזהו בחינות (איכה א): דרכי ציון אבילות

מבלי באי מועד. מועד, זה בחינות גלגלי הרקיע שעל ידם נחשב הזמן. וזהו (משלי ד): דרך רשעים כאפלה, שאין בוכבים ומולות מאירין להם, ועל ידיה נחשבים נכשלים. והכל תלוי בברית, בבחינות: אם לא בריתי וכו'. וזהו: כל הדרךים בחוקת ספנה (ירושלמי ברכות פ"ה, מ"ד קהלת), בחינות (במדבר כב): החסכן הספנתי, הינו שהדרך תלוי בשמירת הברית. ובשכיל זה חייב אדם לפקד את אשתו קדם שיצא לדרך (יבמות סב), כדי שלא יהיה בבחינות (בראשית ו): כי השחית כל בשר את דרכו, הינו שעליהו

שמירת הברית לא יהיה לו צער בדרך:

ה ויש שני בחינות ברית: בחינות אברהם, ובחינות אליעזר. אברהם הוא ברית עלאה, שהוא רקיע המבדיל בין מיין עלאין למיין תתאין. והוא בחינות בן הורין, בבחינות (קהלת י): אשריה ארץ שפלקה בן הורין. והוא עבד תולדין, בבחינות (בראשית יב): ואת הנפש אשר עשו בחרן. כי החרות תלויה בברית, בבחינות (זכריה ט): בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור. ואליעזר הוא ברית תתאה. בבחינות (שמות כג): כי שמי בקרבך, שמו בשם רבו, שהוא הנוף, מט"ט. בחינות (בראשית יד): וירק את הניכוי, בחינות (משלי כב): הנוף לנער, בחינות (קהלת שם): אי לה ארץ שפלקה נער. והוא תחת ברית עלאה, בבחינות (בראשית כד): שים נא ידך תחת ירכי. והוא רקיע המבדיל בין מיין דכין למיין מסאכין, בין אפור וחתר, ובין בשר ופסול, ובין טמא וטהור. וזהו בחינות: הנוף לנער על פי דרכו, על פי דיקא, הינו תורה שבכלפה:

וברית עלאה הוא שמירת הברית קדש, וברית תתאה, הוא שמירת אפור וחתר וכו', וצריך לאדם להיות לו אלו שני בחינות ברית, הינו שיהא צדיק ולמדן, כי לא עם הארץ חסיד (אבות פ"ב). צדיק נקרא על ידי שמירת הברית קדש. ולמדן – עליהו אפור וחתר:

וזהו: אם הרב דומה למלאך ה' צבאות וכו' (מועד קטן יז), צריך שיהא צדיק ולמדן. מלאך זה בחינות למדן, בחינות מט"ט כנ"ל; צבאות, אות הוא בצבא דילה, בחינות: צדיק אות ברית. ובכל מקום שמוזכר צדיק, גם ברית תתאה נכלל בו, כי התחתון נכלל בעליון, בבחינות: ידך תחת ירכי:

א ומי שהוא בבחינת ברית, איו (אדרא נשא קמב): חסד מתגלה בפמא דאמה, בבחינת (תהלים פט): לעולם אשמר לו חסדי ובריתי נאמנת לו. ובשכיל זה נתנה מדת חסד לאברהם, כי הוא היה ראש למאמינים וראש לממולים. ובשנתגלה החסד, הינו האהבה והחשתיקות, בבחינות (שה"ש ב:): כי חולת אהבה אני, איו הוא עושה נפשות, בחינות (בראשית יב): ואת הנפש אשר עשו, הינו שעושה נקודות לאותיות התורה. כי אותיות בלא נקודות, כגוף בלא נפש, שאין להם שום תנועה ופעולה בלא נפש – בן הצטרפות וזיווגן של האותיות בר"א שערם לעשות איזה פעולה, אין להם כח אלא לפי הנקודות. והנקודות הן האהבה והכספיון, בבחינות (שה"ש א:): נקודות חסדי, והכספיון הן הנפש, בבחינות (תהלים פד): נכספה ונם בלתי נפשי. ולפי הכספיון בן הנקודות, אם בוסף לרע עושה הנקודות רעים, ואין נצטרפים האותיות ונזדווגים לעשות פעולות רעות, ואם בוסף לשוב בתשובה, נעשה נקודות טובות, הינו נפשות טובות, ומתנועעים האותיות ונזדווגים לעשות פעולות טובות. וזהו (שה"ש שם): תורי זהב נעשה לה, כדאיתא בזהר (וישב דף קפז): אתערותא דזיוגא מסטרטא דצפון, ומצפון זהב יאתה (איוב לו). וזהו: תורי זהב נעשה לה, הינו אתערותא דזיוגין והצטרפותן של אותיות התורה, לפעל אינהו פעולה, אינו אלא עליהו נקודות חסדי, אין להם שום תנועה אלא עליהו נקודות, שנעשה עליהו הכספיון. וזהו: אם הרב דומה למלאך ה' צבאות כנ"ל, איו בודאי חסד ואהבה מתגלה, והשתוקקות נתגלה, שהם הנקודות, איו: תורה ובקשו מפיהו, איו אותיות התורה פעצמן מבקשים ממנו שידבר אותם, כדי שיהיה להם נקודות ונפשות:

ז ודע שלא די לאדם בהשתוקקות בלב בלבד, כי צריך האדם להוציא

בשפתיו פסופיו, ועל זה נסדר סדר התפלות. בי עלידי השתוקקות בלב, נעשה נפש ונקודת בכה, וכשמוציא את תשוקתו בפיו, אזי נעשה הנפש בפעל. כי עקר מוצא הנפש היא מפיו, בבחינת (שח"ש ה): נפשי וצאה בדברו, ובשביל זה: תורה ובקשו מפיחו, מפיחו דיקא. וגם תרגומו של (בראשית ב): ויהי האדם לנפש חיה – תרגומו: לרוח ממללא, כי עקר הנפש מהדבור:

ח וזהו: יש הכל אשר נעשה על הארץ וכו' (קהלת ה), זהו בחינת גלגולי נפשות. כשאדם משתוקק לאיזה דבר, ומוציא השתוקקותו אחר-כך בהכל פיו כנ"ל, אזי נעשה הנפש, והנפש הזאת, הינו הרוח ממללא, הולכת באויר, ומגיע לאדם אחר, ומעוררת את האדם אחר לתשוקה. ולפי התשוקה, לפי הנפש, לפי הרוח ממללא, פן נתעורר האדם; אם התשוקה בא מצדיק לרשע, אזי נתעורר הרשע בהרהורי תשובה, בבחינות: יש רשעים שמוגיע אליהם כמעשה הצדיקים, ואם להפך, להפך. והכל נעשה עלידי ההכל פיו, שהוא הנפש, כי זה ידוע לכל, שעקר הדבור הוא, שבלי הדבור מנין באויר, ואויר הזה פוגע באויר הסמוך לו, והסמוך בפסוק, עד שמוגיע לחברו, ושומע חברו האותיות, וכשהוא מקבל דבורו, הוא מקבל נפשו, ונתעורר לדבר זהו:

ט ומי שהוא במדרגת אברהם, הינו בחינות בעל נפש, אזי בודאי כל אכילותיו וסעודותיו בבחינת לחם הפנים, בבחינת (בראשית יז): התהלך לפני ה' התהלך, זה בחינת רגלי, בחינת פרנסתו, בחינת (דברים יא): ואת היקים אשר ברגליהם, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין קי): זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. התהלך לפני, שנעשה מהם בחינת פנים. וזה בחינת (שמואל"א כא): לחם חם ביום הלקוח, הינו לחם הפנים, חם לחם חם, ורגין דאברהם, שהוא בחינת (בראשית יח): כהם היום. ואז כל העפ"ם וכל הנוכחים ומזלות שהם תחתיהם, בלם הן מורחין בשביל זה האיש, בבחינת (תהלים קי): שב לימיני, בחינת אברהם, עד אשית אויבך הדום לרגליך, שהם מורחיים בשביל פרנסתך. בבחינת (במדבר יד): לחמנו חם סר צלם מעליהם, כי מראה חמה עמקה מן הצל (כ"ב פד). בחינת: כהם היום, בחינת לחם חם, אבל כשפר צלם, אזי נתעלה ונתראה מראה חמה, דרגה דאברהם, והם נשפלים תחתיו, בבחינת: עד אשית אויבך הדום וכו'. וזהו: התהלך לפני והיה תמים, בבחינת (דברים יח): תמים תהיה עם ה' אלקיך – שלא תצטרך לדרש אחר מוכבים ומזלות, כי תהיה למעלה מהם. וזהו (שם טז): ולא יראה את פני ה' ריקם – ברגלים, שאז נתגליו פני ה', בחינת פנים, ובזה שכל אחד מביא עולת ראיה מיגיעתו שמתנגע כל השנה, עלידי זה נתתפן ונתעלה כל לחמו ופרנסתו, בבחינת לחם הפנים. וזהו שהשיב הקדוש-ברוך-הוא למשה (שמות לג): פני ילכו והנהותי לך, כי משה בקש פפרה, והשיב לו: פני ילכו, שיתקנו בחינת רגליו, בבחינת פנים, אזי ותכפר להם, כי שלחן דומה למזבח שמכפר (הגיגה כז). וזהו (שם): פתח במזבחה, ויסים זה השלחן אשר לפני ה', לפני דיקא, שיהיה דיקא בבחינת פנים, ואזי מכפר. ולעתיד יתקום (ישעיה ל): ולא יבנה עוד מזבחה, והיו עיניך ראות את מזבחה, שאזי יתגלה בחינת פנים, כי עכשו פני ה' מסתר בדרך הטבע, בהנהגת המזלות, בבחינת (דברים לא): והסתרת פני מהם והיו לאכל, ועכשו מראה החמה עמקה מן צלם. וזה בחינת (ישעיה יח): צלצל בנפים, שהנפים והסתרה שהנהגתו מכנה ומסתר בהם, וזהו הצל שמסתיר אור החמה. ואין זה אלא מחמת שאור החמה אין מאיר בשלמותו, ואין זה אלא מראה החמה, מראה דיקא. אבל לעתיד שאז יתקום: וזרחה לכם שמש, שהחמה בתקפה יתגלה, בבחינת עתיד הקדוש-ברוך הוא להוציא חמה מנרתיקה, אזי יתקום: ומרפא בכנפיה (מלאכי ג), הינו שלא יבנה עוד מזבחה כנ"ל:

וזהו מה ששאלו סבי דבי אתונא: אית לן בירא בדברא, עילה לה למתא. בירא, זה בחינת בר ומזון, שהוא בחינת ולאחורי הקדשה, בבחינת: והסתרת פני מהם וכו'. עילה לה למתא, לפנים, שיהיה בבחינת לחם הפנים כנ"ל.

איתא פארי ושדי להו, ואמר לון: אפשילו לי חבלי. פארי, זה שבת אמונה, כפרוש רש"י (דברים כו): את ה' האמרת וכו' האמורה, לשון פארי ושבת, שאנו מפרשין את הקדוש-ברוך-הוא, ואנו מאמינים בו, ואומרים: ה' אחד. ושדי להו, זה בחינת ברית, בחינת שדי כנ"ל. וחבלי, זה בחינת אהבת הסוד שמתגלים בפמא דאמה כנ"ל, כמו שכתוב (הושע יא): בחבלי אדם אמיכם, בעבותות אהבה. הינו עלידי שבת וברית נתגלה אהבה כנ"ל. ועלידי האהבה, באים לבחינת לחם הפנים כנ"ל: (עד כאן לשון רבנו ז"ל)

זאת התורה נאמרה על פסוק: ויטב אלקים, אין הסבה אלא סעדה, כדאיתא במדרש (שמות פ' כ), הינו בחינת פרנסה, בחינת בר ומזון, שהוא בחינת בירא, כמבאר לעיל. וגמר באור הפסוק על-פי התורה הזאת לא יכינו לקבל: ענין מעלת הכסופין דקדשה וכו', הנזכר לעיל בתוך התורה הזאת, שמעתי מפיו הקדוש תהלה בבאור יותר, עם עוד כמה הדושים שלא נזכרו כאן כלל, וכן בענין האמונה ושאר הבחינות שזכרו כאן, שמעתי גם פן מפיו הקדוש תהלה פסקא פסקא בסגנון אחר קצת, על פן אעתיקם הנה. וזהו:

זויגן והצטרפותן של האותיות הוא עלידי הנקודות, כי הנקודות הם החיות והתנועה של האותיות, וכלי הנקודות האותיות הם כגלגלם, ואין בהם שום תנועה. ועל פן הנקודות הם בחינת נפש, כי כמו שהנפש היא חיות האדם, וכל תנועה שאדם מתנועע, הכל הוא עלידי הנפש, ובלתי הנפש הוא כגלגלם, פן הנקודות הם החיות והנפש של האותיות, וכלי הנקודות הם כגלגלם, ואין להם שום תנועה וחיות, רק עלידי הנקודות הם מתנועעין, ועלידי הנקודות נדווגין ונצטרפין האותיות. ועקר התנועה הנפש, הוא עלידי החשתוקקות והכסופין של איש ישראל אחר השם יתברך, כל אחד לפי מדרגתו שהוא נכסף ומשתוקק ומתגעגע להגיע אל מדרגה למעלה ממנה, עלידי הכסופין אלו נעשה נפש, כמו שכתוב (תהלים פד): נכספה וגם כלתה נפשי, הינו מה שאני נכסף וכלה אחר השם יתברך, מזה בעצמו נעשה נפשי. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ביצה טז): וינפש – כיון ששבת, וי אבדה נפש. הינו שבתחלת השבת שצריך לקבל נפש יתרה, אנו זוכרין מאבדת הנפש בחל, ואומרים: וינפש – וי אבדה נפש, ומתחילין להתגעגע אחריה. ועלידי זה בעצמו שאנו מתגעגעין אחר הנפש, מזה בעצמו נתהיה הנפש היתרה:

וזו בחינת: נקודת הכסף (שח"ש א), הינו שעלידי הכסופין נעשין הנקודות, שהם בחינת נפש, הינו שעלידי מה שהוא נכסף ומשתוקק לדבר, אם לטוב או לרע, חם ושלום, אזי לפי הכסופין נעשו נקודות, ונצטרפין האותיות שבתוך הדבר שהוא נכסף. כי כל דבר יש לו אותיות, אף שהאותיות בעצמן הם כגלגלם, ואין להם שום ציור בלי נקודות, ולפי הכסופין והחשתוקקות של האדם, פה נצטרפין האותיות עלידי הנקודות, שהם בחינת נפש, שמקבלין עלידי הכסופין. הינו: אם הוא נכסף לדבר טוב, נעשה מהכסופין נפש קדושה, ונעשים נקודות, בחינת נקודות הכסף, ואזי נצטרפין האותיות שהיו כגלגלם, ונעשים בלי לקבל טוב; וכן להפך, חם ושלום, אם נכסף לרע, חם ושלום, נעשים מהכסופין נפשות, שהם בחינת נקודות, ונצטרפין האותיות ונעשים בלי לקבל רע, חם ושלום. כי מפי עליון לא תצא הרעות והטוב (איכה ג); רק כל אחד לפי מה שהוא מצויר ועושה בלי לקבל טוב או רע, חם ושלום, עלידי הכסופין והחשתוקקות שלו, עלידי נעשה הנפש בחינת נקודות. ועלידי הנקודות מתנועעים האותיות, ונצטרפין לטוב או לרע, חם ושלום; אף כפי שתצא הנפש מבה אל הפעל, צריך לדבר בפה הכסופין והחשתוקקות, שהוא נכסף ומשתוקק, כמו שכתוב (שם ה): נפשי וצאה בדברו, שעלידי הדבור יוצאת הנפש מבה אל הפעל, כי עלידי החשתוקקות נתהיה הנפש בכה, ועלידי הדבור שהוא מדרב בפיו החשתוקקות, נגמר הנפש ויוצאה מבה אל הפעל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מועד קטן יז): אם תרב דומה למלאך ה' צבאות, תורה ובקשו מפיחו, כי אותיות התורה הם פועלים, כי הם החיות של כל דבר, כמו שכתוב: ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית,

וזהו מה ששאלו סבי דבי אתונא: אית לן בירא בדברא, עילה לה למתא. בירא, זה בחינת בר ומזון, שהוא בחינת ולאחורי הקדשה, בבחינת: והסתרת פני מהם וכו'. עילה לה למתא, לפנים, שיהיה בבחינת לחם הפנים כנ"ל.

ואין טוב אלא תורה (ברכות ה.), כי הם מנהיגין את כל העולם. אך האותיות בעצמן הם בגלגלם ואין להם שום תנועה והיות, ואין להם שום ציור. ועל פז יש להתורה שני כחות: זכה נעשה לו עם היום (יומא עב: ועיין תענית ז) וכו'. כי כל אחד לפי מה שהוא נכסף, כך הוא מצטרף ומפריש אותיות התורה. כי בהתורה כלול אהיות טוב ורע, וצדיקים וכלו כם ופושעים וישלו כם (חושע יד). הינו כל אחד לפי הכסופין שלו, שמהם נעשים נפשות, על ידיה עושה נקודות לאותיות התורה, ונצטרפו האותיות, ונתפרשו לטוב או להפך, הם ושלום. ולפי מה שנצטרפו, כך הם פועלים בעולם. ועליבן אותיות התורה מבקשים להצטרף מפי צדיק, שהוא מדבר הכסופין הקדשה שלו, שעל ידיה מקבלין האותיות נקודות, ונצטרפין לטוב. וזהו: אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, כי הרב צריך גם כן שיהיה לו שני כחות שיש להתורה: עם היום וסם וכו', באופן שיהיה אפשר להתקרב אליו לקבל פרצונו, צדיקים ילכו, ופושעים יכשלו; אם הוא משתוקק לעבודת השם ויתברך, יוכל לקבל מהרב דרך ישרה לעבד את ה', ואם לאו, וטינא יש בלבו, יוכל גם כן למצא בהרב דבר שיקצין בנטיעות, ויכפר בכל, הם ושלום: וזה בחינת (הגיגה יד): ארבעה שנכנסו לפרדס; רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום, כן עזאי הציץ ונפגע, כן זומא הציץ ומת, אחר קצין בנטיעות. ואלו הארבע בחינות הם בחינות צדיק ורשע עובד אלקים ולא עבדו, האמורים בפסוק (מלאכי ג): ושבתם וראיתם בין צדיק וכו' ואלו הארבע בחינות הם נמצאים בכל בני אדם הרוצים לזכור לעבודת ה', ולהתקרב להצדיק ותרב שבדור. כי יש מי שהוא נכנס ונתקרב להצדיק, והוא מקבל ממנו דרך ישרה לעבודת ה' לפי מדרגתו וערכו, והוא בחינות צדיק, בחינות רבי עקיבא שנכנס בשלום ויצא בשלום. ויש מי שהוא בחינות הציץ ומת, הציץ ונפגע, הינו שנתלהב לבו מאד, מגדל האור וההתלהבות שהאיר בו הצדיק ביתר שאת למעלה ממדרגתו, ועל ידי זה יוכל למוות, וזה בחינת הציץ ומת, בחינות עובד אלקים. ויש מי שיוצא מדעתו מהמת שעולה למעלה ממדרגתו, והוא בחינות הציץ ונפגע, בחינות לא עבדו. אך על כל פנים אפילו הציץ ומת הציץ ונפגע, שניהם הם בחינות צדיק, ועליהם גם כן נאמר: צדיקים ילכו כם, רק שלא נכנסו ויצאו בשלום כמו רבי עקיבא. ויש מי שמתקרב להצדיק ומקצין בנטיעות וכופר בכל, הם ושלום, והוא נקרא רשע, וזה בחינות אחר. וזה בודאי טינא היתה בלבו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שם טו): על אחר, ועל פז בהכרח שיוצא בהצדיק את שלו, שיוצא דבר שיקצין בנטיעות על ידו, ועל זה נאמר: ופושעים יכשלו כם. כי הרב בהכרח שיהיה לו שני כחות אלו כנ"ל. וזה בחינת מלאך ה' צבאות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שם (עמוד א): על אחר: מאי הוא, הוא מט"ט דקא יתב וכו', אמר שמע מזה וכו', רבי עקיבא דרש: ה' צבאות שמו, אות הוא בצבא שלו. ועל פז צריך הרב שיהיה לו שני בחינות אלו: בחינות מלאך, הינו מט"ט, ובהינות ה' צבאות, וזהו: דומה למלאך ה' צבאות. ואזי אפשר להנכנס ונתקרב אליו לקצין בנטיעות על ידי בחינות מלאך, כמו אחר שקצין בנטיעות על ידי שראה מט"ט, שהוא מלאך, שהוא יושב וכו', שעל ידי זה טעה ואמר שהוא רשות בפני עצמו, הם ושלום, כנ"ל; או לזכור וליצא בשלום, על ידי בחינות ה' צבאות, כמו רבי עקיבא. כי כל צדיק צריך שיהיה למדן בתורה, והסיד במעשים טובים. כי אם אינו למדן, אמרו רבותינו זכרונם לברכה: ולא עם הארץ חסיד. ולמדן בלבד בודאי אינו בלוי, כי אפשר להיות למדן ורשע גמור, ולא זכה נעשה לו עם מות, על פז צריך שיהיה למדן וחסיד. ושתי בחינות אלו, הם בחינות מלאך ה' צבאות. כי מה שהוא למדן בתורה, הוא בחינת מלאך שהוא מט"ט, כמו שכתוב (בתיקונים תיקון ל' דף ד): ויאמר אלקים יהי רגיע ויהי מבדיל בין מים למים – דא מט"ט, שהוא בחינות משנה, המבדיל ומפריש בין מיין דכין ובין מיין מסאבין, בין טמא לטהור, אסור ומותר וכו', וצריך להדמות לקונו להיות חסיד במעשים טובים, וזה בחינות ה' צבאות. אך מי שטעה וסובר שבחינות למדן לבד הוא העקר, הוא בחינות אחר שקצין

בנטיעות, על ידי שסבר שמלאך מט"ט בעצמו הוא רשות, הם ושלום, אך באמת מט"ט בעצמו בלי הקדושה הוה אינו בלוי, ואין לו שום רשות – כך התורה בלא מעשים טובים אינה בלוי, אך רבא לא זכה כו'. ומחמת שני בחינות אלו שצריך להיות להצדיק, למדן וחסיד, והם בחינת מלאך ה' צבאות, על ידיה נמצא בהצדיק שני כחות שיש להתורה: עם היום וסם מות. ואפשר להתקרב אליו למצא בו דבר שיקצין בנטיעות, או לזכור ולצאת בשלום: וזהו: אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, הינו שהוא למדן בתורה, ועובד את ה', ועל ידיה הוא מצטרף לאותיות התורה לטוב, או: תורה וקבשו מפייה, שאותיות התורה מבקשין לקבל נקודות ולהצטרף מפייה, הינו על ידי שפיו ודבר ההשתוקקות והכסופין הקדשה שלו, שעל ידיה נצטרפין ויוצאין הנפשות, ונעשין נקודות להאותיות, ונצטרפו ונעשין כלי לקבל טוב. כי על ידי הנקודות נודונו ונצטרפו האותיות כנ"ל:

וזה שכתוב: תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף, פי זהב הוא בחינות זיוג, כמו שכתוב (איוב לו): מצפון זהב יאתה, ואתערותא דזיוגא מסמרא דשמאלא, שהוא צפון (זוהר וישב דף קפו). וזהו: תורי זהב נעשה לך, שאותיות התורה נודונו ונצטרפין על ידי נקודות הכסף, כי זיוגן והצטרפותן של האותיות היא על ידי הנקודות, שנעשים מהכסופין וההשתוקקות, שעל ידם נתהוין הנפשות. שהם בחינות נקודות. כי על ידי הכסופין נעשה זיוג, פי על ידי מה שהוא נכסף אל הדבר, נעשה נפש, ועל ידי מה שהוא נכסף לדבר, חוזר הדבר וכסף אליו, ומזה נתהוה גם כן נפש. והנפשות מודונו, ואחר כך באים לבחינות עבור ולזה. וזהו ענין הפתיח בזהר הקדוש (לך דף קפח): תאבותה דנוקבא עבד נפש נוקבא, ותאבותה דדבר עבד נפש דכר. פי מה שהוא נכסף הוא בחינות תאבותה דנוקבא, והוא עבד נפש נוקבא, ומה שהדבר חוזר ונכסף אליו, הוא בחינות תאבותה דדכר, ועבד נפש דכר. ואחר כך באים לבחינות עבור ולזה, כמו שכתוב בזהר שם: וזה בחינות גלגולי הנפשות, כי הדבור, שמשים יוצאים הנפשות, נעשה על ידי התוד האותיות באוויר, פי המוצאות מכים זה בזה, והותכים האותיות באוויר, והאוויר מכים זה בזה, עד שמוגיעין לאון השומע. ועל ידי התוד האותיות באוויר נעשה הדבור, שמשים יוצאין הנפשות, פי האוויר הוא היות של כל דבר, ובלי אויר אי אפשר להיות, והוא בחינות הנפש, והנפשות יוצאים ומתגלגלים:

וכלל הדבר, שפאד יקר הכסופין וההשתוקקות לדבר שפקדשה. פי על ידם נתהוה נפש, וננמר על ידי הדבור כנ"ל, ויוצא ומתגלגל. ולפעמים מתגלגל וקא הנפש הקדשה לתוד הרשע, ונפלים לו הרהורי תשובה, ותוכל להחזירו למוטב. וכן להפך, כמה רעות גורמים הכסופין לדבר רע, הם ושלום. פי הנפש שנתהוה על ידי כסופין רעים, מתגלגל לפעמים לתוד הצדיק, ותוכל להחמיאו, הם ושלום. וזה בחינת (קהלת ח): יש הכל אשר נעשה על הארץ וכו', הכל הוא בחינת הכל פה, שמשים יוצאים הנפשות. ועל ידיה יש צדיקים אשר מוגיע אליהם כמעשה הרשעים, על ידי שמתגלגל לתוכן נפש מכסופין רעים. ויש רשעים שמוגיע אליהם כמעשה הצדיקים, על ידי שמתגלגל לתוכן נפש מכסופין טובים. ולפעמים הצדיק מתקן הנפש רעה שמתגלגל אליו, וכן הרשע מקלקל הנפש קדושה שמתגלגל בתוכו. אך בתחלה בעת שמוגיע הנפש, על זה אמר הפתיח: יש צדיקים שמוגיע וכו', פי בודאי נופלים לו הרהורי עברה בעת שמוגיע אליו נפש רעה מכסופין רעים, אך אחר כך אפשר שתחמיאו, ואפשר שהוא יתקן הנפש. וכן יש רשעים שמוגיע וכו', שנפלים לו בודאי הרהורי תשובה, בעת שהגיע אליו נפש קדושה מכסופין קדושים, אך אחר כך אפשר שהוא יקלקל הנפש הקדושה, או שתחזירו למוטב: וזה מוד נפילת אפים, שפגנתו להעלות הנפש בבחינות העלאות מיין נוקבין ולעשות יחוד, פי על ידי הכסופין וההשתוקקות, שהן בחינות העלאות מיין נוקבין פידוע, מזה בעצמו נעשה נפש, ונתעלה ונעשה יחוד וזיוג כנ"ל: על ידי הכסופין נעשין הנפשות, שהם בחינות נקודות, ונודונו הנפשות וכו'. וזה בחינות זיוגן והצטרפותן של הנקודות,

שהם בחינות זיווגי הנפשות. ועל ידי הנקודות נודונו ונצטרפו האותיות, זה בחינות זיווגי הגופות. וזה שכתוב (במדבר כג): לא הביט און בעקב, על דרך שדרשו רבותינו זכרונם לברכה: מהשכה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה (קידושין מ, ועיין ירושלמי פאה פ"א). וזהו: לא הביט און – ראשית תבות וי אבדה נפש (ביצה טז), שהוא בחינות השתקקות וכפופין כנ"ל, הינו שהשתקקות וכפופין רעים אין הקדוש ברוך הוא מצרף, וזה: לא הביט און בעקב. וזה שכתוב (תהלים קמה): רצון יראוי יעשה זאת שועתם ושמע ויושיעם, הינו שצרכיו שני הבחינות, רצון ודבור, כנ"ל. כי הרצון, שהוא הכפופין, פועל שנעשה הנפש בכה, ועל ידי הדבור יוצא הנפש מכה אל הפעל, ואז נעשה בקשתו, על ידי שמוציא האותיות לטוב וכו' וכנ"ל. וזהו: רצון יראוי יעשה, כי על ידי הרצון, שהוא הכפופין, נעשה הנפש בכה, ואז נעשה בקשתו ורצונו בכה, בחינות: רצון יראוי יעשה. ואחר כך: ואת שועתם, שפדברים פיהם ההשתקקות והרצון והכפופין שלהם, על ידי זה: ושמע ויושיעם. כי על ידי הדבור נגמר הנפש ויוצא מכה אל הפעל, ואז נצטרפו האותיות, ונעשים כלי לקבל טוב, ונתמלא בקשתו בפעל כנ"ל. כי כפי הנפש שעושה בכה או בפעל, בן נעשין נקודות להאותיות, וכן נצטרפין האותיות, וכך הם פועלים ועושים בקשתו ורצונו כנ"ל:

שיך לעיל, למה שכתוב שם שלמדן בלבד בודאי אינו כלום וכו', ומי שפועל וסובר, הם ושלום, שלמדן לכד הוא העקר, הוא בחינות אחר שקצין בנטיעות, כי יכול להיות למדן ורשע גמור וכו' כמבאר לעיל. וכן אפילו הצדיק לפעמים כשנופל ממדרגתו, פידוע שאי אפשר לעמוד תמיד בקביעות על מדרגה אחת. אזי, בעת שנופל ממדרגתו, אם ירצה להחזיק עצמו במדרגת למדן שנסאר לו, הוא לא טוב, רק צריך להחזיק עצמו ביראת שמים מה שיש לו עדן מהרשימו שנסאר לו. עין בתקונים, ס"ט דף ק"ב: אמר לה: מי ביום אכלך ממונ' פתיב, אמר לה: ביהוה יומא היצין ומת. אמר רבי שמעון: בגין דא פתיב: יש הכל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים וכו', עיין שם והבין:

שלמות כל הדברים היא האמונה, ובתתי האמונה כל הדברים חסרים. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"ב ט) לענין צדקה: הנותן פרוטה לעני מתברך בשש, והמפסו באתח עשרה. ובין נותן צדקה ובין במפס העני כנ"ל, חסר אחת, כי ראוי להיות שבע ושתיים עשרה, כנגד שבעה פוכבי לכת וכנגד שנים עשר פולות. כי צדקה הוא בחינות גלגלים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קנא): כי בגלל הדבר הזה יברכה – גלגל הוא שהחור בעולם. וכמו שהגלגל יש לו שתי תנועות, אחת תנועה הטבעית ממערב למזרח, ואחת תנועה ההכרחית ממזרח למערב, מה שהגלגל הוימי חוזר ומתגלגל ממזרח למערב, ומכריח עמו כל הגלגלים – בן לענין צדקה אמרו רבותינו זכרונם לברכה: יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית, שזה בחינות שני תנועות, ממערב למזרח וממזרח למערב, והינו מהעני לבעל הבית ומבעל הבית להעני. (וכמבאר לעיל בלשוננו ו"ל). כי כל השפע והברכות באים על ידי הגלגלים, כי על ידם מנהיג הקדוש ברוך הוא העולם פידוע, ועל בן היה ראוי שיהיו הברכות האמורים אצל צדקה שבע ושתיים עשרה, כנגד הגלגלים. אך בזה הורו לנו רבותינו זכרונם לברכה, שהצדקה חסרה ואין לה שלמות, ועדין חסר אחת, הן בנותן והן במפס. הינו שהחסר האמונה שבלעדיה הצדקה חסרה עדין, ועל ידי האמונה נשלם ומאירה בחינות הצדקה: וזה שכתוב: והאמין פה' ויחשבה לו צדקה, שעל ידי האמונה נחשבת הצדקה, כי בלתי האמונה היא חסרה. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: שמש בשבת צדקה לעניים, כי שבת היא בחינות אמונה, כי שבת הוא מעיד על יהודו ועל חידוש העולם, כפוכבא בספרים. ועל ידי אמונה, שהוא בחינות שבת, מאירה הצדקה. וזה: שמש בשבת צדקה, שמש לשון אור, הינו שבשבת שהוא בחינות אמונה, מאירה הצדקה כנ"ל. וכן התורה גם בן חסרה כלי אמונה, ועל בן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכות כד): בא דוד והעמידו על אחר עשר, בא

ישעיה והעמידו על שש, נמצא שהסר גם בן אחד מן המנין, מכון ממש כמו שאמרו אצל צדקה, שש ואחר עשרה, כי התורה חסרה כלי אמונה, וזה שאמרו: עד שבא חכוק והעמידו על אחת: וצדיק באמונתו יהיה, כי על ידי האמונה נשלם התורה. וזה בנות התנא, שהתחיל במשנה: יציאות השבת שמים שהן ארבע, כיצד העני וכו', פשט העני את ידו לפניו, שבתחלת שבת התחיל תכף במוצות צדקה, לרמוז שבשבת נשלם ומאירה הצדקה, כנגד ר לעיל: שמש בשבת צדקה לעניים, כי על ידי שבת שהוא בחינות אמונה, נשלם ומאירה הצדקה, ועל ידיהם נתמלאו הברכות שהיו חסרים. כי אמונה הוא מקור הברכות, כמו שכתוב (משלי כח): איש אמונות רב ברכות. וכן שבת נאמר בו: כי היא מקור הברכה (בהומר לכה דודי). וזה שכתוב (תהלים פח): צדק לפניו יחלה וכו', כי יש דרכים רחבים שהם דרך הכבושה לרבים, וכן יש שבילים, וזה הדרך והשביל נמשך לכאן, וזה לכאן. ולכל דרך ושביל יש כנגדו בגלגלים דרך ושביל. וכן בין דרך לדרך גדל כאן עשבים, בן יש גם בן נגד כל עשב ועשב פוכב שהוא כנגדו, שהעשב גדל מכהו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מ"ר בראשית פ' י'): אין לה כל עשב ועשב שאין לו פוכב וכו'. ולפעמים כשאדם יש לו עכוב וצער בדרך, הוא מחמת שנגד המקום הזה יש שם עכוב בפוכב, שאינו מאיר בשלמות. ועל בן התקנה לזה לתן צדקה קדם שיצא לדרך, כמה שכתוב: צדק לפניו יחלה וישם לדרך וכו', כי על ידי הצדקה יאיר הפוכב, כי על ידי צדקה מאירין הגלגלים כנ"ל. ועל בן, על ידי הצדקה שנותן, יבטל עכובו שיש לו בדרך, שנמשך מהעכוב שיש בהגלגלים והפוכבים כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (הוריות י'): פוכב אחד יש שמתעה את הפסיונות, הינו כשהפסיונה מניעה תחת אותו פוכב, אזי הפסיונה תועה בדרך, מחמת שזה הפוכב אינו מאיר בשלמות: שמש הוא בחינות ברית, ועל ידי פנים הברית אין לנו מאור השמש, כי אם מראה חמה. ועכ"פ נקראים צל, כמו שכתוב (ישעיה יח): הוי ארץ צלצל בנפס, והם מכסים אור השמש. וזהו בחינות צלצל בנפס, מלשון: ולא יבנה עוד מזריה. וזהו בחינות: מראה חמה עמקה מן הצל, כי אף שישאר עקר, על כל זה העכ"פ מכסין עליהם, באלו כל העולם שלהם, ומכסין העולם בדרך הטבע. כי באמת הקדוש ברוך הוא מנהיג העולם, והם מכסים הנהגת השם ותברך באלו מתנהג, הם ושלום, על ידי הפוכבים ומאזות בעצמן. אף לעתיד לבוא יעביר אותם, ואז יבנים סר צלם, ואז יתגלה אור השמש, בבחינות: וזרחה לכם יראי שמי שמש, הינו שיתגלה אור השמש. וזהו: ומרפא בכנפיה, הינו בחינות: ולא יבנה עוד מזריה. ואז יבנים עד אשית אויבך חדם לרגליך, הינו שהם יהיו למטה, לא כמו שהיו מקדם מראה חמה עמקה. באברהם נאמר ביום, שהוא בחינת שמש, על ידי שפול ונתגלה הברית. התפלה נקראת בחינת רגל: כל זה הענין שמענו תחלה כלי באור וקשר, וכבר מבארים הדברים היטב בהתורה אית לן בירא חנ": "גברא דאזויף" ו"ריחא דתיבירא", לא זכינו לשמע עליהם תורה, אכל מכלל דקריו שמעתי, שרצונו לגלות תורות על כל הפאמרים הנאמרים שם. וגם גלה דעתו, שרצונו היה לגלות תורה גם על כל הפעשה הנאמר שם בענין הסבי דבי אתונא בתחלה ובסוף, איד התנהג רבי יהושע בן תנניה עפ"ם, איד בא אליהם וכו', ואיד התנהג עמהם אחר כך. ודבר עמי קצת מענין הפעשה הזאת הנאמר שם בגמרא בענין זה, והבנתו שיש לו חידוש תורה על כל זה. אף בעונותינו הרבים בא השמש בצדקתו, ולא זכינו לשמע כי אם מה שנדפס, תחלה לאל חי:

הנפש הכוספת ורוח ממללא. והתעוררות היא או לאדם אחר דרך האויר, או התעוררות למעלה בעולמות העליונים או התעוררות לעצמו, על ידי ששומע כיסופי עצמו ומתעורר מזה. אך בלי הוצאת הכיסופים בפה אזי הוא בכחינת שינה. שאין מתעוררים כאמור מפני ההעלמות הכיסופים ושינה בנקביהם, אמנם פרשו המפרשים נקבי העינים, שאין נותנים עיני השכל להתבונן ולהתעורר, אך יש עוד לבאר במילה חור ונקב, שינה בחור הפה שאין מוציאים הכיסופים בפה שהם מעוררים את בחינת נקבה להתעורר שזה בחינת זיווג האותיות על ידי הכיסופים. ויש לישב שאכן גם בעינים שורש הכיסופים בחינת כליון עינים בחינת ותכל נפש דוד. ועל ידי השתוקקות העיניים המה מתעוררות משנתם ונעשה בחינת לא יכנף עוד מורד והיו עיניך רואות את מורדך.

תא חזי, קודשא בריך הוא עבד ליה לבר נש, פגוונא דלעילא. בלא איהו בהכמתא. דלית לך שייפא ושייפא בבר נש דלא קיימא בהכמתא עלאה. דהא כיון דאתתקן כל גופא בשייפוי פדקא יאות, קודשא בריך הוא אשתתף (נ"א אתתקף) פגדיה, ואעיל ביה נשמתא קדישא. בגין לאלפא ליה לבר נש למתד בארחוי דאורייתא ולמיטר פקודי, בגין דיתתקן בר נש פדקא יאות. (ס"א ובגין דא בעוד) (ובגין ס"א ובעוד) דאית ביה נשמתא קדישא מבטי ליה לבר נש לאסגאה דיוקנא דמלכא עלאה בעלמא. ורוח דא, דהא הווא נהר דנגיד ונפיק לא פסקן מימיו לעלמיו. ועל דא מבטי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דליה בהאי עלמא (גליון נה"ר רמז לקיימא קיישא דהתים בבשריה, דאיהו דוגמא דהווא נה"ר רוח הצדיק דאתהבר בצד"ק כהדא לעילא, בגין כך בעי בר נש לתתא לאתחברא באתתיה בקדושה בגין דאתתקף ביה בהווא עלמא). וכל זמנא דבר נש לא יצלה בהאי עלמא (ס"א ועל דא מבטי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דליה בהאי עלמא, ואי לא) קודשא בריך הוא עקר ליה ונטע ליה בקמה זמנין כמלקדמיו. – בא וראה, הקב"ה עשה את האדם כמו מה שברא למעלה בעולמות העליונים, כפי סדר העולמות, עלייתם והשפעתם זה על זה, אלו הם שבילי נהרות דעה, המשפיעים על הכוכבים מזלות ובני האדם, נהרות דעה מאצילות הרצון, הכמת היצירה וכו' ועד מלכות, והכל אשר באדם ובעולם הוא בחכמה, ואין לך איבר ואיבר באדם שאינו עומד ומתקיים ומקבל חיות בכוח החכמה העליונה הטמונה בו ונראית באדם, בדמיון לעליון. שהרי כיון שמתקן כל הגוף באיבריו כראוי להיות עומד בחיות התנועה ולפעול פעולות הנפש הכוספת אשר בו פעולות טובות במידות טובות כגון מצוות הצדקה וחסד כשבת כאמונה, אזי כנגד זה הקב"ה אשתתף (עם האב והאם ביצירתו בתחילה-גירסא א') וכן היוק (גירסא ב') הגוף בחיות עם האדם המתעורר לעשות הפעולה, וכפי חכמת הגוף כנ"ל בדמיון החכמה העליונה כך הכנים בו נשמה קדושה. כדי ללמד לו לאדם חכמה אלוקית נהרות דעה ללכת בשבילי דעה של התורה ולשמור בדעת פנימית תרי"ג המצוות שכנגד תרי"ג אברי הגוף. כדי שיתקן האדם כראוי בעשיית המצוות, לפי העולמות העליונים אשר צורת אדם להם, כדי ששפע אור חיות אלוקות שלהם יושפע בו. עיקר על ידי התעוררות שלו בכיסופיו בחינת מ"ן בחינת נקבי העינים לעורר הכיסופים העליונים להשפיע למטה בבחינת מ"ד. ונעשים זיווגי אותיות התורה לעשות הפעולות של גילוי טוב האלוקות בעולם. ובעוד שיש בו נשמה קדושה המעוררת הנפש בכח לכסוף ברוח ממללא, צריך לו לאדם להגדיל דיוקן המלך העליון אשר לו דמות אדם ורחינת כביכול. כי ע"י ידי פעולות טובות במעשים טובים בכוח הנשמה המאירה בנפש אזי מתגלה לכוש דמות המלך בעולם הזה כי מתגלה מלכותו על אברי מקומות העולם אשר נבראו גם הם בחכמה כנ"ל. ולא יכנף עוד מורדך ויהיו עיניך רואות את מורדך. אלא שנעשה מראה המה

ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך וגו'. – ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ויבם אותה וחקם זרע לאחיק, כי יהודה היה יודע סוד היבום (כמובא בהמשך זוהר עיין שם) שהוא סוד גלגול הנשמות שהוא בחינת גלגול כיסופי הנפשות באויר מאחד לחברו שיכול רשע לתקן עצמו על ידי נפש הצדיק הבא אליו בכיסופיה וכן הוא בסוד היבום, שיכול להמשיך נשמה שוב לעולם כדי שתזכה לתיקון, כי יהודה שהיה שומר הברית עילאה (ואולי מפני זה דייקא הוא רצה להציל את יוסף הצדיק שהוא בחינתו) וגם למדן (כי ממנו עתיד לצאת זרע המלוכה ודוד בראשה, שהלכה כמותו באיסור והתר בחינת ברית תתאה) והוא בחינת מלאך ה' צבאות, אשר אותיות התורה מבקשות להצטייר לטובה מפיו לגלות פעולות טובות בעולם, ולכן על אף שבנו הבכור ער כביכול הצטייר בעיני ה' בהיפוך אותיות שמו להיות רע, מפני פגם הברית עד אשר וימתהו, הנה ודאי מפי עליון לא תצא הרעות (עיין תורה ל"ו) אלא שער עצמו היה בבחינת לא זכה נעשה לא סם המוות, שציייר האותיות לרעה מפני פגם הברית, עד שכביכול ראה עצמו בתוך עיני ה' כאישון קטן רע עד בא לידי מיתה, כי אהבה וכיסופים והשתוקקות דקדושה הוא על ידי שמירת הברית המביאה לאמונה וציויר האותיות התורה עד שזוכה לסם החיים שבתורה וכן להפך, כי הוא השק ביופי הגשמי שלא יוכחש ולא השק ביופי הפנימי של דעת המשך הדורות של זרעו למען שמו יתברך. אך אם כל זאת בזכות אביו יהודה הצדיק הלמדן הכוסף לקדושה ולהתגלות זרע משיח אשר יגלה נהרות הדעה בעולם, ידע שאפשר עדין לציייר ולנקד האותיות של נשמת ער על ידי גלגול הכיסופים מיהודה לאונן, עד שאפשרי כי אונן יקבל גלגול כיסופי נפש יהודה כדי לרצות להמשיך את נשמת אחיו ער שוב, כדי שיקבל עוד הזדמנות בחינתו בן תמר כדי להעמיד זרע הדורות ולתקן פגם נפשו מהגלגול הקודם. והכל כאמור על ידי גלגול הנפש הכוספת של יהודה באויר.

רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיה מא) העירותי מצפון ויאת ממזרה שמש יקרא בשמי ויבא סגנים כמו חמר וכמו יוצר ירמם טיט. תא חזי, כמה אינו בני נשא טפשיין דלא ידעין ולא מסתכלין למנדע ארחוי דקודשא בריך הוא. דהא פלחו ניימין, דלא מתערי שינתא בהרייהון. – רבי שמעון פתח הקדמה לבאר סוד היבום כנ"ל ותיקון המת בלא בנים, כי הכל תלוי בשמירת הבריתות עילאה ותתאה כדי להעשות פעולות טובות על ידי הכיסופים היוצרים את הנפשות הטובות ואמר והקדים העירותי מצפון ויאת ממזרח שמש יקרא שמי ויבא סגנים כמו חמר וכמו יוצר ירמם טיט. ומקדים עוד הקדמה לבאר זה הפסוק, בא ראה, כמה בני אדם הם טיפשיים וחסרי דעת, שלא יודעים את נהרות הדעה האלוקות שמעל הגלגלים המנהגת הגלגלים ולא יודעים מפני שלא מסתכלים להתבונן לדעת דרכי ושבילי נהרדעה, היא הנהגת הקב"ה את עולמו להביאו לתכלית הנרצה, שנכיר אותו יתברך על ידי התגלות טוב מלכותו ורחמיו. ואיך מנהיג עולמו על ידי אותיות התורה, שהסתכל ומסתכל בתורה וברא עלמא, ואיך אנו שותפים עימו לעשות הפעולות על ידי בחינת צדיק ולמדן שכנו, כי בפעולתנו וצלמנו בדמיון של העולמות העליונים אנו פועלים למעלה עד שנמשך למטה השפע כפי שיבואר לקמן. ובעיקר ע"י בחינת צדיק שאז לומד כראוי ומציייר אותיות התורה לטובה להמשיך הפעולות הטובות. וכל זה אינם יודעים. שהרי בולם ישנים. כי שינה היא אחד משישים ממיתה שאז הגוף הוא כמו גולם, נגד מה שאותיות התורה הם כגולם טרם הכיסופים אשר יוצרים את נקודות האותיות שעל ידי הכיסופים נעשה התעוררות שהוא בחינת תנועה והיות האותיות והגוף, לפי

לעולם הזה ונכנסת לתוך בני אדם להמשיך על ידי החידושים אור והיות ותנועה ופעולות טובות, באדם ובעולם. כמו שאמרנו. רמו כי כפי האמירה בפה של הכיסופים כן החידושים.

ממזרה שמש, דא אתר דההוא נהר דנגיד ונפיק דמתמן נפקת נשמתיא ואתנהירתי. ויבא סגנים (כמו חמר) אליו אינון חילון דעלמא דאתיון בגין (ס"א בנ) ההוא אתערותא דנשמתי. כמו חומר, כנוונא דאתער בר נש בגופא. – ממזרה, בחינת נותן צדקה בבחינת יסוד, בחינת ממזרה אביא זערה, שמש, גם כן בחינת צדקה וברית, כי שמש בשבת צדקה לעניים, וכן שמש צדקה ומרפא בכנפיה, שעל ידי הברית המתקנת האמונה, בחינת ברית נאמנת לו, על ידי זה לא יכנף עוד מוריך ותמשך רפואה בצדקת השמש, כי מתגלה השגחתו לעיני כל באור השמש הפך דרך רשעים כאפילה שאין הכוכבים ומזלות מאירים מפני פנס הברית. וצד המזרה, זה הוא מקום של אותו נהר דעה שמקורו נסתר והוא משפיע ויוצא ומשם מוכח הצדקה שמשפיע בגלגלים משם יוצאת הנשמה ומאירה להאדם בחידושו. ויבא סגנים אלו הם אותם חילות העולם והמלאכים, המה סגני המלך לעשות שליחותו, המשפיעים בכוכבים המכים בעשבים וכישובים ודרכים, אברי העולם. ואלו חילות המלאכים כוחם להשפיע תלוי בשמירת הברית של הצדיק הלמדן הנחשב למלאך ה' צבאות ראש ועליון לאלו המלאכים, להיות בשותפות עימו יתברך לברוא שמים וארץ חדשים והשפעות חדשות על ידי החידושים שבתורי הזהב. ואלו המלאכים כנ"ל הבאים משום החידושים הוא בחינת אותה התעוררות של הנשמות, על ידי הכיסופים. כמו חומר, כפי מה שמתעורר אדם בגופו החומרי לשמור הברית ולעשות מעשים טובים במידות טובות, כן מתעוררת הנשמה לבוא לאדם להחדש ולחדש לו בתורה וכן מתעוררים הסגנים. כי כפי שמתעורר בגוף להניעו במעשים וטובים על ידי רצונות טובים כן גוף האותיות יקבלו תנועה להצטרף יחד לחידוש. וכן המלאכים יקבלו מלמעלה השפע להורידו במקומות גוף העולם.

ענה יבאר בתוך הפסוק כנ"ל ענין התעוררות הכיסופים דקדושה של הנפש, המעוררים הגוף לפעול פעולות טובות וכן סוד המשכת הנשמות בגופים. וכנגדם זיווגי אותיות ובריאת הנשמות החדשות בצירופי האותיות. כמעין ונחר המתגבר בתורה לשמה של הצדיק והלמדן.

דְּהַא בְּגִין דָּא, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד זְוִיגִין וְאַטְיֵל נְשָׁמְתֵין בְּעֶלְמָא, וְחִבְרֵיתָא אֲשֶׁתְּפַח לְעִילָא וְתַתָּא וּמְקַרְרָא דְכֶלְא הוּא (ס"א יחא) בְּרִיךְ. וּבְגִין בְּךְ קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבֵד לִיָּה לְבַר נְשֵׁ בְּגִין לְאֲשֶׁתְּדֶלָא בְּאַרְחֹי, וְלָא יִפְסִיק מְקַדְרִיָּה וּמַבּוּעָא דְיְלִיָּה לְעֶלְמֵין. – שהרי מפני זה שדיוקן התחתון מעורר דיוקן העליון להשפיע לכן הקב"ה עושה זיווגים בעולם ובשמות גוף ונשמת ההורים ומטיל נשמות בעולם שגם הם יעשו פעולות טובות לגלות מלכותו לדור דור, וגם הם יעוררו למעלה הזיווג העליון בין העולמות שהם בחינת זכר ונקבה, ויעוררו רצון להשפיע שפע למטה, ונמצאת הברות והיבור הזיווג להשפיע למעלה ולמטה, התחתון למטה מעורר העליון מלמעלה להשפיע למטה, ועל ידי ההשפעות כמעין המתגבר מתגלה אותו נהר דעה עליון נחל נובע מקור חכמה, ומקור של הכל (בזכות שמירת הברית והיסוד הנקרא כל) הוא ברוך ואינו פוסק. ומפני כך הקב"ה עשה את האדם בשביל שישתדל בדרכיו דהיינו בשמירת הברית וצדקה בברכה בחינת מקור ברוך כנ"ל, הפך כי השחית כל בשר את דרכו, ולא יספיק מקורו ומעינו המתגבר לעולמים, אלא ימשיך זרע הדורות וימשיך על ידי הברית חידושי תורה האין סופית. ויהי רצון שנזכה במהרה שוב להתגלות זרע מלכות בית דוד בבית משיח בן דוד, בזכות רשב"י ור"נ הננמ"ח ולא יכנף עוד מוריך ויתגלה מלכותו יתברך לעיני כל אמן.

עליונה על הצל של אומות העולם המלכיים הכל בדרך הטבע והמזלות כאילו אין מנהיג אחד לבריאה. אך עתה על ידי פעולת הצדיק והלמדן במעשי המצוות מתגלה ההשגחה של הנהגת נהרות הדעה שמעל הכוכבים ומתגלה מלכותו ודיוקן שלו יתברך בעולם כולו. כמאמר האר"י הקדוש, האדם הוא עולם קטן והעולם הוא אדם גדול. שהקבלה בין דמות דיוקן האדם התחתון לדיוקן המלך היא מגלה המלכות באברי העולם כנ"ל. וסוד זה של התעוררות השפע העליון על ידי מעשה קדושה של האדם הוא, שהרי אותו נהר עליון רוחני ששופע ממקורו העליון הנסתר ויוצא ומתגלה, נהר דעה אלוקית אשר, לא פוסקים מימיו לעולמים, והוא בחינת שפע ברכת הצדקה העליונה, המשפיעה לכוכבים ולעולם, לכן מפני זה צריך לאדם להיות דומה לעליון במעשיו ולעורר הבחינה העליונה להשפיע והתגלות על ידי כיסופי הטובים ומעשיו, שלא יספיק את הנהר והמקור שלו בעולם הזה. אלא ישמור בריתו העילאה וזרע קודשו להיות עושה צדקה במקום הראוי, למען דור ודור לנצח, לגלות האמונה בעולם כי ממשלתו בכל דור ודור וכל. וכל זמן שהאדם לא יצליח בעולם הזה להמשיך נשמות בתוך גופים לדורות על ידי שמירת הברית וכיסופים דקדושה המחזקים זה את זה. אזי הקב"ה עוקר אותו מן העולם ומן הגלגול הנוכחי ונוטע אותו בכמה פעמים בגלגול נוסף, כי גלגל הוא שהזור בעולם בגלגל הדבר הזה שפגם בצדקה בחינת השפעת היסוד, הקב"ה ברחמיו נוטע אותו שוב בדומה לגלגול הקודם לתת לו הזדמנות לתקן הפגם.

תָּא הָזִי, מַה בְּתִיב, הַעִירוּתִי מִצְפֻן וַיָּאת. הַעִירוּתִי, דָּא אֲתָעְרוּתָא דְזְוִיגָא דְבַר נְשֵׁ בְּהֵאֵי עֶלְמָא, דָּאִיָּהוּ אֲתָעְרוּתָא מְסֻטְרָא דְצַפֻּן. וַיָּאת, דָּא הִיא נְשָׁמְתָא קְדִישָׁא דְאֲתִיָּא מְלַעֲיָא, וְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁדְּרָ לָהּ מְלַעֲיָא. אֲתִיָּא בְּהֵאֵי עֶלְמָא וְעָלָת בְּגוּ בְּנֵי נְשָׁא בְּדָקְרָאֲמָרָן. – בא וראה, איך אני רשב"י הצדיק והלמדן מצייר האותיות למובה בכיסופי, מה כתוב, העירוני מצפון ויאת. זו התעוררות של הזיווג של האדם בעולם, מה שמזווג אותיות התורה שהם בחינת נפש נקבה ונפש זכר, שנתהווים על ידי הכיסופים דקדושה ומשתוקקים זה לזה האותיות של התורה להתחבר יחד על ידי הניקוד שנעשה על ידי הכיסופים, ועל ידי זה נעשה עיבור ולידה ויניקה של חכמה של חידוש טוב ומוחיז ודעת ופעולה טובה בעולם (עיינ תורה ק"ה) זאת היא התעוררות של זיווג האותיות הבא מצד צפון צד הגבורה, בחינת זהב, כי כסף בחסד וזהב, הוא בגבורה, זה"ב זה הב, הב בחינת רצון, כיסופים, השתוקקות הסרון ונקב, כי מצפון זהב יאתה ויבוא, כי הם בחינה זה במקום (צפון) וזה בחומר (זהב) וזהו שחיידר רבינו בתורה הנ"ל בכיסופי הקדושים, תורי זהב, חידושי תורה ואותיות שלהם, נעשה לך, עושים פעולת בעולם על ידי הנפש אשר לך, עם נקודות הממשיכות היות ותנועה בתיבה בצירוף האותיות למילה חדשה, על ידי הכסף, הם הכיסופים, על ידי החסד שבצד הכסף, בחינת אהבה והשתוקקות של אברהם, על ידי שמירת הברית בחינת לעולם אשמור לך חסדי (בחינת נהר צדקה אשר למעלה שלא פסוק לעולמים כנ"ל) וזה בזכות ובריתי נאמנת לו, שעל ידי זה האמונה בשלמות שעל ידי זה הצדקה בשלמות זה מביא לזה וזה לזה כידוע. ויאת, זו היא הנשמה הקדושה וחכמה אלוקית ונהר דעה שבאה מלמעלה, שהוא שכל חידוש התורה המתגלה מתוך זיווג האותיות בניקוד וצירוף חדש, והקב"ה שולח אותה הנשמה הפנימית בסוד אותיות התורה, מלמעלה מנהר הדעה שלא פוסק ונעשה גם למטה גילוי המעיין המתגבר נחל נובע מקור חכמה, כפי כיסופי ומעשי האדם, באה הנשמה של התורה

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "ל... הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עקר קיום האמונה הוא רק עלידי שמירת הברית:

ב. כל הנהגת הגלגלים וכל הנהגת העולם, וכל הברכות והחשפעות, הכל תלוי בשמירת הברית:

ג. כל היסורים שיש לאדם בדרך, כלם בשביל פגם הברית. ועלידי שמירת הברית לא יהיה לו צער בדרך:

ד. יש שני בחינות ברית: בחינה אחת היא שמירת ברית קדש, והיא בחינה עליונה. ובחינה ב' היא שמירת אסור והתר. עליבן צריך שילמד דיני אסור והתר כדי שיוכח גם לבחינה ב'. ובשואבה לשמירת הברית בב' בחינות אלו, אזי הוא דומה למלאך ה' צבאות, וזוכה לאמונה שלמה וממשיך כל הברכות והחשפעות כנ"ל. וזוכה לאהבה והשתוקקות וכסופין טובים להשם יתברך, שעלידי זה הוא מצויר אותיות התורה לטוב. ואזי אותיות התורה בעצמן מבקשין ממנו שידברם בפיו כדי שיוצרים לטובה. ועלידי זה זוכה שיהיה כל אכילותו ופעודותיו בבחינת להם הפנים. ואזי שלחנו מכפר פמזבה, ואזי כל הכוכבים ומזלות וכל העבדים כלם הם מורחים בשביל פרנסתו:

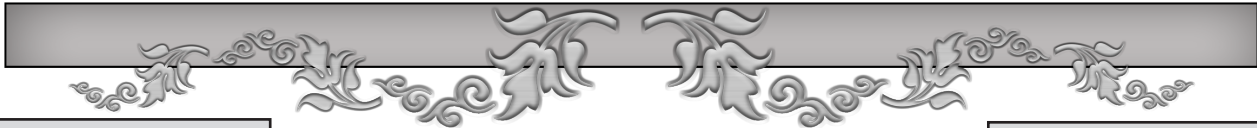
תפילה על פי הלימוד

ובכן תחנני ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני תמיד, ותזכני לכסופין דקדשה, שאהיה נכסף ומשתוקק תמיד אליך ומתגעגע לעבודתך באמת, ליראתך ואהבתך, וכל היום פלו תהיה תשוקתי ותקותי וכסופי ונעגועי רק אליך ולעבודתך באמת, ועיני יהיו פלות כל היום להשיג עבודתך האמתית, כמו שכתוב, פלתה לתשועתך נפשי לדרך יחלתי. פלו עיני לאמרתך לאמור מתי תנחמני. נכספה וגם פלתה נפשי לחצרות ה' לבי ובשרי ירננו אל אל חי. פלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלקים לעולם. צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועוף בלי מים. צמאה נפשי לאלקים לא"ל חי מתי אבוא ואראה פני אלקים: "אבי אבי רכב ישראל" אבי אבי אדוני מלכי ואלקי, צור לבבי וקדושי, אתה יודע עצם רחוקנו מן עקשיו, אשר אי אפשר לכנותו התרחקה בשום לשון שבעולם, ואין לנו שום סמיכה, כי אם לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע

אליך ולצפות לישועתך ולקוות לרחמיך, כאשר גלית לנו עלידי צדיקיך האמתיים, שהכסופין וההשתוקקות דקדשה הם בעצמם טובים מאד, על פן באתי לבקש מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, החפץ בתקוני והמשדל בהצלתי, שתזכני ברחמיך הרבים ותרגילני לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד באמת ובלב שלם. ותצילני ברחמיך הרבים ותשמרני ותמלט נפשי מכל מיני כסופין רעים, ומכל מיני השתוקקות ונעגועים רעים, ומכל מיני תאות והרהורים רעים, ולא יעלה על לבי שום כסופין והשתוקקות רעים פלל מעתה ועד עולם: ותעזרני ברחמיך הרבים שאזכה לדבר ולהוציא בפני את הכסופין והנעגועים טובים שלי, ותעזרני תמיד לפרש כל שיחתי לפניך בכל לב ונפש, ואזכה להתרבות בהתבודדות ובשיחה ביני לבין קוני תמיד, ואזכה לשפוף כל שיחי לפניך תמיד, וכל אשר עם לבבי אשיחה לפניך מלא רחמים, באמת ובתמימות, בכסופין גדולים

והשתוקקות נמרץ אליך, עד שאזכה לעשות נפשות רבות דקדשה עלידי הכסופין הקדושים שלי שאזכה להוציאם ולפרטם בפי בפרוש בכל יום ויום חק ולא יעבר. ואזכה לעשות עלידייזה נקודת קדושות לאותיות התורה, ולצויר אותיות התורה לטוב, ויהיו נעשים אצלי כל דברי התורה הקדושה סם חיים, ואזכה להתדבק בה ובעבודתך תמיד לעולם ועד. ותשמרני ותצילני תמיד שלא יתגלגל ולא יתדבק בי ובזרעי שום נפש רעה חס ושלום, תוצאת ונעשית מכסופין רעים חס ושלום, ותעזרני שיוצאו ממני תמיד נפשות קדושות וטובות הרבה, על ידי כסופין הטובים שלנו שיוצאים בפנינו ויתגברו אלו הנפשות, ויעזרו כל העולם פלו בתשובה שלמה באמת, עד שישובו כלם אליך לעשות רצונך באמת

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
שרו תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.